

Π.—Μηρόβο, καλά τους έκανε, κ' άξίζεις γιά φιλι...
κ' έγά, βρε Φασουλή,
τόν Παρθενώνα κ'ύττα, κειμήλιον αιώνιον,
άλλά τόν δρόμον ξαφνα μνησθείς τόν Μαραθώνιον,
τόση φρικτή άποστορφήν και τόσην ήθλιαν
ροθάνθην πρός τόν Μνησικλήν, Ίκτιον και Φειδιαν,
πρός τόν άρχαιον Περικλήν και τους λοιπούς επίσης,
πού πρέπει νάσαι μέσα μου γιά νά τήν έννοησής.
Φ.—Γιά μασκαράδες σάν κ' αυτοίς δέν θέλω πιά ν' άκούσω
και τους προγόνους σκέπτομαι πατόκορα νά λούσω.
Π.—Τά νέα νικητήρια καθείς άς άνακρούση
και τόπος προσκυνήματος άς γίνη τό Μαρούσι.
Φ.—Τόν Μαραθωνοδρόμον μας άς πάμε νά στολίσωμε,
άς πάμε τής πατούνας του μέ τρέλλα νά φιλήσωμε,
πού νίκησ μέσ έδώρησαν καθ' όλον τών βαρβάρων
και τους κοντούς ύψώσαμεν πεφάναν λαβάρων.
Π.—Χαίρε, πατρίς μου πότνια, κ' άν έννάχθ' ή γούνα μας
όμοι ή δός' άπό 'ψηλά κατέβη 'στ'ήν πατούνα μας.
Φ.—Σήμερα μέ τό δικρο του τό κρότος μας θά λήθ
πώς όλους 'στην πατούνα του τους γράφει, Περικλέτο,
κ' έδώ χιλιάδες άθλητά θά φθάνουν φοραλέοι
άπό τά πόδια τών Ρωμηών νά κοβουν φιλέτο.
Χαίρε, πατρίς, νενίκηκας, και κόσμο μ'ήν ψηφίζ...
Π.—Γιά' αυτήν τήν νίκη σήμερα στηλιάρι δέν θά φής,
κ' 'σ' άνωμε γουρουσί
'στό ξακουστό Μαρούσι,
κ' 'ά' έκει πέρα μιά και δαό, μωρέ φαρμακομήτη,
άς πάρωμε τόν δρόμο μας γιά τού Δο-μοκαίτη.

(Είς τόν Μαρούσι π'ήν κ' 'εί δαό, τά ξύλινα ζαγάρια,
και μπρούμπα καταφιλουν τού Λούτ' τά ποδάρια).

Συμπόσιον Βασιλέων κατόπιον θύλων και νικιών.

'Ελιπίετε, θαρρείτε,
κ' 'Ελλήνων παίδες Γε,
έλευθερούτε δ' Ιερά και τών προγόνων θήκας,
κ' 'ό Βασιλεύς συγκαηθείς διά τόν Μαραθώνα
παρέθεσε συμπόσιον 'στους 'Ολυμπιονίκας
κ' ένθουσιάζθ' ύπερ αυτών ή σεβαστή Κορώνια.

Κ' έν μέσφ τών επιτροπών και ξένων κεινητόων
διά θεομής προπόσεως έν πρώτος συνεχάρη
τόν Βασιλέα τόν σεπτόν, Γεώργιον τόν πρώτον,
όπου τού πρέπει τής έλλας τό π'ό καλό κλωνάρι.

Κατόπι τήν Βασιλίссαν, πτωχών παρηγορίαν,
πού τόν 'Αγώνων θεατής παρέθεκε γιά λοβοσ,
κατόπι δέ τήν κόρην του, τήν εκλεκτήν Μαρίαν,
όπου τήν αρραβώνισαν μ'έναν σπουδαίο Ρούσοσ.

Κατόπι τόν Διάδοχον πού 'ήκωσε 'στό πόδι
κ' 'Ιθαγενείς και ξένους,
είς έργα δ' επιδίδεται τά μάλα κοινάθη
πρός τό καλόν τού γένους.

Κατόπι δέ τους Πρόγkηκας τους και λαοφιλείς,
κατόπι τόν Γεώργιον, θαλασσινό Ξεστέρι,

κατόπι τόν Νικόλαον τόν τής Σκοποβολής,
'Ανδρέαν και Χριστόφορον, και τόν μικρών τσάκери,
και τής έλλας έσοκόμοσε τάθωντα κλαβιά
'στην λατρευτή φαμίλια του, κ' 'έγγόνια και παιδιά.

Και μετά τόση κόποιαν
έκαμε νέαν πρόποσιον,
και κατά τάξιν ήχησε Μελισσοέθ και πάλιν
ένθέρμος νά συχαίρη
όλην τήν οικογένειαν, τήν μίαν και τήν άλλην,
και γενικώς κ' έν μέρει.

'Ο δέ Φιλήμων σκησθείς μέ στήθη θαρραλέα
είπε 'στόν Βασιλέα:
'κ' 'Ω τών 'Ελλήνων Βασιλεύ, τους άθλητάς εύλόγει,
κ' 'αυτά πού σήμερα μ'άς λές δέν είναι πλέον λογι,
μηδέ φιλοφρονήματα τού Θρόνου τυπικά,
άλλ' είναι διαμαντοπέτραις και 'τσοβαρικά,
πού μέσ' άπό τό στόμα σου κατακυκλούν 'μπροστά μας,
κλεινέ συναθλιτά μας.

»Μίλησε πάλιν, Βασιλεύ, νά ξαναπέσουν κ' 'άλλα
και νά γερίσ' ή σάλα.

Μά τώρα, πού μέ χαιρόισαν και πάλλουσαν ψυχήν
τά πάντα βλέπω, Βασιλεύ, πώς ήλθαν κατ' ευχήν,
πώς νίκη του κροτάφους μας δέν έστεψε ματαία,
πώς διαμαντοπέτραις κυλούν άπό τό στόματός σου,
νύν άπολιθείς, Δέσποτα, κ' 'έμέ τόν Γραμματέα
κ' 'όλους τους λάτραις τους πιστούς τού θείου Στέμματος
[σου].

Είπεν αυτά τά σοβαρά
και χιπ έφώναξεν κ' 'ούρρα
οι προύχοντες οι σεβαστοί,
κ' 'ό πρώτ'ον Φασουλήσ παρών
είπε μονάχος Γαλλιστί:
'κ' 'Ω! ντιαμάν ντε λά κουρόν».

Και βλέπων πώς άνέλπιστα οε τούτους τους 'Αγώνας
χρυσωφουρειον ένειν τό στόμα της Κορώνας,
όσα διαμάντια 'πέσανε μέ τόση μεγαλειον
σάν διακονιάση πρόστιχος τά 'μ'έζεπε σκυφτός,
κ' 'άμέσος 'πήγε κ' 'άνοιξε 'Αδαμαντοπέλειον
και χρυσόχοο της Αλήθης 'ξεφύτρωσε κ' 'αυτός.

Υάλλω κι' έγά σ'ένγνώμων τόν Μαραθωνοδρόμον.

'Ο νικητών άπόγοις κ' 'Αμαρουσίον θρέμμα,
έστεψε τους θριαμβους σου τό θριαμβέον Στέμμα,
Διάδοχοι και Πρόγkηκες σ' έπ'ησαν άγκαλιά,
ξέναις περιηγήτριας σ' έχόθησαν φιλιά,
κ' 'Ισως, λεβέντη χωριέ και πρώτο παλληκάρι,
καμμία Μίς παρ'έβην θελήση νά οε πάρη.

Γιά σένα τά καλύτερα στεφάνια και λουλούδια,
γιά οε ζουρνάδες, κίτρινες, κ' 'άμέτρητα τραγουδιά,
και τό καλύβι γέροντος και πολιού πατρός,
βλέπει μεγάλων και μικρών νά μπαίνουν μουράς,

και με την φουστανέλα σου μες 'στο Παλάτι τρφς
καλλίτεσ' από μερικάς 'ηηλοκαπελαδούρας.

Γκαί γκούρι βαρεί μες 'στο χωριό ἀδιάκοπο νταούλι,
διαδηλώσεις σουκαμαν ελευθεροι και δουλοι,
εσὺ τὰ πάντα δύνασαι νὰ δῶς, και νὰ λύσῃς,
σὲ μαλακὸ προσκεφάλια στεφανομένο: γέροντες,
δέξο' επισκεπήτρια και τῶν τρανῶν προσκλήσεις
και 'στῆς Προσεβείας ἔμαθα τὸ ταῖί σου πῶς πέρνεις.

Δέξοαι θυμιάματα και δωρεάς τοῦ πλήθους,
ἀγγεῖα τε και κύπελλα και δακτυλιοὺς τους,
μὲ παραστάσεις κί' ἐγγλυφάς
και παλαιῶν ἐπιγραφάς.

Νὰ σὲ μνήσουν προσπαθῶν 'στὴν κλασικὴν παιδείαν,
κί' οἱ τῆς ἰουρίας γόνου
ζητοῦν καλά και σάνετι
ἀρχαιολόγους νὰ γενῆς καθῶς τὸν Καρβαδιαν.

Τὴν θορίαμβόν σου σήμερα περίτρομος ἀκούει
'Ανατολή 'αι Δύσις,
και πέφτουν ὄλοι κατὰ γῆς και σου φωνάζουν «Λούη,
τρέξε νὰ μᾶς πατήσης.»
Μὰ σὺ τοὺς λέγεις Γαλλιστί:
«ὦ σ α κ ρ ε ν ὄ ν και σ α π ρ ι σ τ ι.»

Κί' ὁ νέος κόσμος βρομέται
καθῶς ὁ γηραιός,
και τῶν Ρωμηῶν τὸ κλέος
'στά δρό σου πόδια κρέματα.

Τοῖς χαίρε, Λούη, νικητά. γιὰ σὲ τὸ πᾶν θυσία
και χάρισμα λοκόντα,
κί' ἐσφιξε τὸ Ρωμαῖκο μεγάλη βουρλοσία
καθῶς τὸ σφιγγει πάντα,
μὰ σὺ γι' αὐτὰ κί' αὐτὰ
μὴ δίνης δρό λεφτά.

"Ακου με φλέγμα στωϊκόν τὸ τί καθεῖς σου ψάλλει
και μὴν ἀφίνης τὸ τοσαπ
γιὰ ν' ἀποδειξῆς, τσελεπή,
πῶς ἔχεις σὰν τὰ πόδια σου γερό και τὸ κεφάλι.

*Τοῦ Διαδόχου στέφης,
ποῦ μᾶς ἐμβάλλ' εἰς ἀνέψεις.*

(Προσῆλθεν οὖν κί' ὁ Φασούλης με στέφανον κοτίνου
κί' ἐπέτεπε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου Κωνοταντίνου.)

Φασ.—'Ο Δεληγιωργῆς ἔμαθα, ὁ Λεωνίδα ἦτοι,
ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς σὰς ἔδωκε στεφάνι,
και Σᾶς ὡς μόνον νικητὴν ἀθάνατον κηρύττει
μὲ φλογερὰν προσφώνησιν, ποῦ σὲ πολλοὺς ἐφάνη
παῖαν, ἀδῆ μελίσρτος, ρητορικὴ μαγεῖα,

κί' αἰνέσιμος διατριβὴ ἐπὶ Πρωθπουργεῖα.
'Ο λόγος δ' οὗτος ὁμοιος με τὸν περὶ Στεφάνου
και δι' ἐντέχνου σμιλευθῆς ρητορικοῦ γλυφάνου,
κί' ἡ στέφης ἡ περιλμπρος κί' αἰ τόσαι σας τιμαὶ
ἡλέκτρισαν κί' ἐμέ,

και τουτονὶ τὸν στέφανον, Διάδοξε, προσφέρω
ὡς ἔπαθλον τῶν κόπων σας, δι' οὗς και σὰς συχαῖρα.
Στεφάνον ἔγνε πολλὰ κί' ἀνέκδοτος σπαταῖλη,
βλέπω κοτίνου στεφανοῦ σὲ καθενὸς κερφάλι,
ἐμπρός σας δὲ παρέχεται στεφανηφόρον σμῆνος...
κί' ὁ Παππαμαχαλόπουλος σὰν Βασιλεὺς κί' ἐκείνου
μέσα στοῦ στεφανώματος ἐφώναξε τὴν τρέλλα:
«Πάρε και σὺ Φιλήμονα, πάρε και σὺ Βικέλα.»
'Οποταν δ' ὁ σεπτος πατήρ μετὰ πλουσίας θήκης
ἐμοίρασε 'στουὺς νικητάς τὸ στέφανο τῆς νίκης,
και τῆς βροντωδῆς τῶν φωνῆς ὑπερψῶν τὸν τόνον
ἐκίρης' ἐκ τοῦ θώκου του τὴν λῆξιν τῶν Ἀγῶνων,
ὁ πάντες, νικητὰ και μὴ, και τὸ πυκνὸ λεροῦσι
πρὸς τοὺς κοτίνους ὄρμησε με δυνατὸ γιουρούσι,
κί' ἔτσι καθεῖς 'στεφάνου τὸν ἐαυτὸν τὸ μόνος
μὲ κόπινον ἐπίζηλον περικευδῶς Ἀγῶνος,
κί' ἐγὼ παρααθήμενος πρὸς τῆς Ἀδῆς τὴν πλάγια
ἔξω φρενῶν ἐφώναξε «ποῦτε διαβολοὶ βάρτα».

Κί' ὕμνει καθεῖς
συγκινηθεῖς
στεφανηφόρον βίον,
κί' ἀπό τινας
ὁ κόπινος
εἶναι κοινὸν βροβεῖον.

Περὶ κοτίνων και διαφνῶν φανατισμός και μένος,
ἀλλά, κί' ἐγὼ, Διάδοξε, ποῦ τὸς παλαιστρας ἔδο,
ἐγύρισαι' στο σπῆθι μου με δάφνας φορτωμένος
γιὰτὶ πολὺ χρειάζονται σὰν κάνουμε σ τ ρ ι φ ὶ ὶ ο.
Και τώρα τὴν μεγάλην σας ἐξοίρων προκοπὴν
σὰς στεφανόνο σήμερα με τὴν ἑπιτροπήν.
Στέφανον περιβάλλεται με δάφνας και ταινίας
ὁ περιβάλλων τὸν λαὸν μεθ' ὑψηλῆς εὐνοίας,
Στεφάνον περιβάλλεται κοτίνων καλλιχρόμων
ὁ μ' ἔφαριν περιβαλὼν τὸν Μαραθωνοδρόμον,
Στεφάνον περιβάλλεται παρ' ὄλων ὁμοψήφους
ὁ τὸ χρουσοῦν περβληθεῖς τοῦ Κωνοταντίνου ἔξφοσ,
τὸ πρὸς ἐκείνον ὁρηθῆν ἀπὸ τὸν Ἐγγενίδη
και κατακόπτον διαμαπῆ τὸ πρὸ χοντρό σαιδί.
Στέφανον περιβάλλεται με δάφνας και ταινίας
ὁ περιβάλλων τὴν Ἀδῆν δι' αἰγλῆς οὐρανίας,
ὁ νῦν περιβαλλόμενος τοῦ στρατηγοῦ τὰ ροχτα,
συνάμα δὲ περιβληθεῖς και ἔξφοσ τοῦ Βαρούχη,
ὁπερ ἐδέχθη κατ' αὐτὰς ἀνύτων κόπων γέρας
γελῶν ἐν συστολή.

Αἰκατερίνης δ' ἦν αὐτὸ τὸ ἔξφοσ τῆς δευτέρας,
ὡς μαρτυροῦν πολλοί.

Στέφανον περιβάλλεται παρ' ὄλων ὁμοψήφους
ὁ δυὸ ἔξφοσ τρομερὰ περιβληθεῖς συγχρόνος
και δρό μεγάλα σύμβολα παντοεινῆς εἰρήνης,
τοῦ Κωνοταντίνου τὸ σπαθί και τῆς Αἰκατερίνης,
Στέφανον περιβάλλεται μ' ἐμβατηρίων μέλος
ὁ μ' εὐκλειαν περιβαλὼν τὴν γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Στέφανον περιβάλλεται και δι' ἐμοῦ 'σὸ τέλος
ὁ στέφανον περιβληθεῖς διὰ τοῦ Λεωνίδα.
Κί' ὄσας κτυτὰ στεφανοῦν εἰς τὰ Ναπολεόντα
τὸν μέγαν Ναπολέοντα καθῶς τὸ ψῆρ' ἡ γάτα,
ἔτσι και σὺ, Διάδοξε, μετὰ κάποσος χροῖνα
στεφανομένοσ θὰ κοσῆς τ' Ἀγιο-Κωνοταντίνου.